

La Beckett bufa 20 espelmes

L'únic teatre al món que porta el nom del dramaturg i premi Nobel irlandès **Samuel Beckett** (amb permís manuscrit de l'interessat) està a Barcelona i acaba de fer els 20 anys. I per a commemorar-ho, la sala del barri de Gràcia ha recuperat dues peces del seu fundador, José Sanchis Sinisterra, enllesteix una nova producció i ha editat un llibre -gairebé peça de col·leccionista- que fa un repàs de les seves dues dècades de trajectòria.

Per Oriol Osan

El 31 d'octubre de 1989 obria al barri de Gràcia de Barcelona una petita sala teatral amb la voluntat de promoure els autors dramàtics catalans i estrenar alguns dels dramaturgs estrangers més representatius però desconeguts a casa nostra. D'això ja en fa vint anys i, per a celebrar-ho, la Sala Beckett ha programat tres espectacles que, d'una forma o altra, fan una aclucada d'ull als seus inicis, sense oblidar el futur, ara més encarrilat d'ençà que han trobat una nova ubicació al barri del Poble Nou i que ja no els farà estar pendents de l'ordre de desnonament que plana sobre la històrica sala.

Així, pel vintè aniversari, s'han reposat *Ñaque o de piojos y actores* i el monòleg *Vació*, peces escrites i dirigides pel seu fundador, José Sanchis Sinisterra. La primera, amb Luis Miguel Climent i Manel Dueso, sobre la condició de l'actor i la seva posició a la societat, i la segona amb Mario Vedoia. El tercer espectacle és *Aquí s'aprèn poca cosa* (que es podrà veure fins el 13 de desembre), la versió teatral de la novel·la Jakob von Gunten de Robert Walser, adaptada i dirigida per l'actual director de la Sala, Toni Casares.

Però la novetat més significativa és l'edició del llibre *Sala Beckett. 20 anys* (Arola Editors), un volum commemoratiu, gairebé una peça de col·leccionista, imprès en els colors corporatius de la Sala -el verd i el negre-, en el qual es fa un repàs dels 20 anys de trajectòria: les seves produccions, les seves activitats, la programació de les diferents temporades (19 en total, des de la 1989-1990 fins a la que acaba de finalitzar, la 2008-2009), els professionals que hi han

participat i, sobretot, el paper que ha jugat la sala com a espai motor de la dramaturgia contemporània a casa nostra. Més enllà de les dades estadístiques, el llibre -amb textos d'Eduard Molner- és en sí mateix un objecte d'interès documental, per les nombroses fotografies i l'abundant material gràfic que inclou, i on també es poden trobar documents textuais significatius, com els manifestos fundacionals d'El Teatro Fronterizo.

Com diu l'autor en el pròleg, per la Sala Beckett han passat gran part dels creadors escènics de totes les especialitats que avui són la rica i diversa realitat del teatre català. La majoria van començar en aquesta sala encapçalant o formant part de projectes modestos, però que apunten el talent que els ha fet créixer artísticament, a la mateixa sala o bé en altres espais.